

DREPTURILE COPIILOR

Buf! Se aude ușa trântită cu poftă, iar mai apoi niște pași calici ce se apropie doritori de masă. Pe masă, o sticlă mare, frumoasă și plină. Pentru un moment sclipirea din ochii celui ce acum s-a așezat pe scaun se întâlnește cu sclipirea gâtului sticlei. Căci în lumina becului de deasupra mesei, sticla sclipește ca o prințesă în rochie de bal, iar mâna bărbatului de pe scaun se apropie vertiginos ca mâna unui prinț nespus de grăbit să-și sărute mai curând lumina vieții sale. Deja când alți prinți și prințese se pregătesc să își facă cunoscută intenția de a lua parte la bal, sărutul s-a consumat iar prințesa zace deja secătuită și răsturnată într-un colț al sălii de festivități. Așadar, petrecerea se termină înainte de a începe, și asta datorită prințului, mult prea grăbit și prea înfocat pentru gustul celorlalți potențiali petrecăreți. Acum și acesta răsturnat într-o poziție nu tocmai regească pe un divan împărătesc, își visează clipele de agonie și extaz petrecute alături de buzele preapline și totuși neîndestulătoare ale unei sticle de șampanie ce seamănă mult prea bine cu o prințesă în rochie de bal. Oaspeții au plecat de mult, nemulțumiți că nu au apucat măcar să simtă pe obraz sărutul dulce-acrișor al unor buze atât de fragede, învăluite parcă în parfumul mult prea necopt al unei cupe de must.

Tot ce a rămas în jur e un decor consumat de intensitatea aceluia sărut, ce mai păstrează încă amintirea unor buze neatînse. Peste împărăție se lasă noaptea, iar somnul cuprinde orice urmă de viață găsită în cale.

*

Odată cu răsăritul soarelui, perdelele împărătești din sala de bal se retrag pentru a lăsa să intre pețitorii unei noi zile. Prințul, bulversat de noaptea tumultoasă din care tocmai a ieșit, cere să-și vadă prințesa. Numai că aceasta zace violentată într-un colț. Situația cere o nouă prințesă, cu buze la fel de aducătoare de plăcere ca ale precedentei. Prințul bate din palme poruncitor și cere cu dorință neascunsă în glas o nouă consoartă. Cât se dă de veste în împărăție că se caută o nouă prințesă, care să aibă neapărat buze dulci ori înflăcărâte, prințul își pregătește cu minuțiozitate discursul cu care o va cuceri pe noua aleasă a inimii. Căci pentru a se lăsa destupată, multă luptă trebuie să ducă prințul. Cu toate acestea, are un aer calm și pare a fi stăpân pe situație. Că știe el prințul... dacă prințesa nu se oferă de bună voie, îi scoate el dopul până la urmă. Că doar de-aia e prințesă. Să asculte de prinț.

Prințesa a venit. După ceva timp în care păstrează doza convenită de pudoare, viitoarea fostă domnișoară se dezbracă de firava foiță de staniol și lasă dezgolit sub privirile tremurând de însetate ale prințului un dop alb, finuț, cu o jartieră atârând discret într-o parte. La vederea acestui peisaj mirific, prințul uită de orice etichetă de la curtea împărătească și se adapă cu neputincioasa fiică de împărat după pofta inimii. În curând noaptea se lasă iar peste cei doi, colțul numărând acum două vițe regești expirate, iar divanul un prinț mult prea plin.

*

Zilele trec nemiloase în timp ce prințul își continuă obiceiul. Colțul sălii de bal a devenit deja neîncăpător iar arhitecții de la palat plănuiesc deja construirea unui dormitor special conceput pentru odihna veșnică a prințeselor după nopțile solicitante cu stăpânul palatului. S-a dus vestea în Împărăție că Măria Sa e un mare băutor de fete tinere și nevinovate, că păcatul îl ajunge și îl înrobește din ce în ce mai tare iar în curând împărăția va rămâne fără fete de măritat. Căci prințul, în neîndestularea sa, văzând că domnițele de viță nobilă se zbat mai tare și cer mai mult timp până a fi gustate, iar pe deasupra o dotă exagerat de mare fiind cerută în schimbul lor de familiile îndurerate, a ajuns la concluzia că fetișcanele spumoase din popor sunt mai profitabile. Pe lângă faptul că vin acoperite de mai puține haine, foița de staniol picând mai repede decât de pe una cu pretenții, sunt și mai puțin arzătoare la buzunar. Astfel, în loc să aibă o prințesă pe zi, prințul poate acum să își potolească setea cu mai multe grații într-o zi. Ce era

la început simplă distracție și plăcere devine acum o trebuință imperios necesară. Prințul e dependent dar, ca orice sânge albastru, mândru de poziția sa, nu-și recunoaște slăbiciunea și nu ascultă sfaturile înțelepte ale bătrânilor săi sftnici.

Fără un conducător treaz și cu capul pe umeri, bunul mers al împărăției începe să intre în declin. Orânduiala se pierde în dezordine și haosul pune stăpânire pe acest tărâm. Căci o mână de fier înmuiată în vin și alte licori își mai pierde din fermitate, iar o minte inteligentă sedusă de parfumul învăluitor se înceteșează. Lanurile altădată preapline și grânarele altădată mult prea neîncăpătoare pălesc odată cu somnul tot mai greu ce se abate asupra împărăției. Căci dacă însuși Împăratul doarme, atunci cum ar putea împătăția să se trezească?

Această întrebare și-o puneau cei doi copii ce se jucau sub masa din sufrageria apartamentului lor. Asta până când: Buf! Se aude ușa trântită cu poftă iar mai apoi niște pași calici ce se apropie doritori de masă. Pe masă trebuia să fie o sticlă mare, frumoasă și plină. Pentru un moment sclipirea din ochii celui ce acum s-a așezat pe scaun vrea să se întâlnească cu sclipirea gâtului sticlei. Căci în lumina becului de deasupra mesei, sticla trebuia să sclipească ca o prințesă în rochie de bal, iar mâna bărbatului de pe scaun trebuia să se apropie vertiginos ca mâna unui prinț nespus de grăbit să-și sărute mai curând lumina vieții sale. Dar vede cu stupoare că sticla lipsește de pe masă. Își spune că nu vede bine și deschide mai larg ochii. Nimic. Dă să caute mai cu luare aminte, când privirea îi întâlnește pe cei doi copii ai săi ce stăteau tremurânzi, ascunși sub masă. Colosul se încruntă și grăiește: „ Ce faceți acolo, neisprăviților? ”. „ Nimic! Nimic! Ne jucam doar! Uite, în basmul nostru cutia asta era un castel, iar aici o sală de bal. Buretele ăsta de bucătărie e un prinț, iar prințesa este sticla asta de votcă pe care am luat-o de pe masă... Dar... dar am luat-o numai pentru că trebuia să avem o prințesă! Iar după ce prințul burete s-ar fi săturat de ea, promitem că am fi pus-o înapoi! Promitem! “

Ochii speriați și bulbucat de mari ai copiilor abia au timp să se ferească de palmele și pumnii pe care bărbatul îi aruncă asupra lor. Curând aceștia îi copleșesc iar printre suspine se aude abia răzbind o voce: „ Fii tare surioară și mâine îți promit că îți găsesc eu un alt fel de prinț!”

*

Un copil este cel mai pur lucru pe care îl putem avea. Depinde de noi dacă îl mânjim sau nu înainte de vreme.

Să apărăm drepturile acestei flori încă nedeschise, fără discriminare în funcție de culoarea sau parfumul ei. Căci toate florile din lume, oriunde s-ar afla, sunt la fel de frumoase, la fel de inocente și la fel de fragile. Așa că dacă nu le protejăm de orice formă de violență, neglijare sau abuz, le vom ofili.

Căci floarea e floare până devine spin. După aceea, va crește din ce în ce și va înțepa fără milă toate buruienile ce cândva i-au smuls zâmbetul din petale. Va ajunge să urască sămânța ce a adus-o pe lume și o va distruge. Căci nici cea mai puternică plantă nu supraviețuiește străpungerii unui spin crescut din interior. Și astfel, vom rămâne o lume tristă, plină de spini, pentru că nici o floare nu ne va mai lumina viața cu zâmbetul ei încântător.

Astfel n-ar fi mai bine dacă i-am da apă suficientă, i-am lăuda din când în când frumusețea și parfumul îmbietor, i-am trimite fluturi să o sărute și i-am spune că întotdeauna Cenușăreasa se mărită cu prințul?

NICOLETA CĂTĂLINA ANTON

18 ani, clasa a XII-a

Cercul de ziaristică al Palatului Copiilor, Ploiești
Colegiul Național Ion Luca Caragiale, Ploiești